

Autor: Prof. Dr. Rajko Doleček, DrSc.

Pro Českou republiku, kromě data smutku a hněvu 15. března, další dva březnové dny vyvolávají přinejmenším smíšené pocity, ve kterých by měl asi převládat pocit hanby: 12. března 1999. jsme vstoupili za zvuků fanfár do organizace NATO, která pak 24. března provedla, na základě snůšky výmyslů, bez mandátu Rady bezpečnosti OSN, již více měsíců chystanou agresi proti Svazové Republice Jugoslávii (SRJ). V té chvíli se NATO stalo zločineckou organizací, která neváhala zabíjet, mrzačit a zraňovat tisíce civilistů, včetně dětí, kolem půl milionu lidí zbavit zaměstnání zničením továren (většina bez vojenského významu) a uvrhnout zem do ekologické katastrofy „pumami výlučně humanitární povahy“ (nesmyslná slova použitá v této souvislosti bývalým prezidentem Havlem v Le Monde 29.dubna 1999).

Podvodem utvořená kauza „Račak“ byla pro NATO plánovanou rozbuškou pro agresi. Jejím cílem byla i již mnoho měsíců připravovaná výstavba obrovské americké základny Bondsteel na Kosovu, nedaleko Uroševce. Tato agrese znamenala 78 dnů barbarského bombardování, mrzačení, zabíjení, ničení, použití zakázaných kazetových pum a ochuzeného uranu, záplavu dezinformací a lží, vyhlášená svědectví „očitých“ svědků. Agrese znamenala hození do koše na odpadky Prvního článku Washingtonské smlouvy při založení NATO (1949), který zavazoval, že se NATO zdrží ve svých mezinárodních vztazích hrozby silou nebo použití síly jakýmkoli způsobem neslučitelným s cíli OSN.

A později znamenala také odvržení Rezoluce **RB OSN č. 1244 z června 1999**, která uváděla, že vojsky NATO okupované Kosovo i nadále zůstane v rámci SRJ. Při tom však USA, Západ, řada muslimských států a různé satelitní státy, v tom i většina tzv. „demokratických“ států Evropské unie, s plnými ústy humanity a dodržování zákona, neváhaly uznat (54 zemí ze 192 členů OSN do března 2009) suverenitu Republiky Kosovo po jeho vyhlášení samostatnosti 17. února 2008.

Při tom věděly, že jeho vedení stojí zcela na kriminální straně zákona. I poslušná Česká republika uznala quasi-stát Kosovo, díky pozůstatku a obnoviteli dávno zkrachovalé rakousko-uherské protisrbské politiky, „knížeti“ Karlovi Schwarzenbergovi. Naší vládě nevadilo, že tím pošlapala závěry konference v Helsinkách (1975) o nevmešování do záležitostí jiných států, o neměnnosti jejich hranic bez vzájemné dohody. Nevadilo jí pošlapání tradičních česko-srbských bratrských vztahů.

Západ i ČR využily směšné ospravedlnění agrese frází, že se jedná o „**záležitost sui generis**“.

Alespoň náš prezident Václav Klaus tvrdě odmítá uznat „republiku“ Kosovo a její kriminální vedení. Zůstává naší hanbou, že jsme byli účastníky (i když jen „pasivními“) zločinecké agrese proti přátelskému státu, i když jsme mohli, alespoň teoreticky, i jako nováčci v NATO, zablokovat barbarský útok NATO proti SRJ.

Naše letadla sice neničila a nezabíjela jako americká, německá (!), francouzská, holandská Byli jsme ale v té době spolu s pachateli zločinů v „pelechu lotrovském“, jak by řekl Sv.

Augustin. Kde jsou ty časy, kdy NATO bylo obrannou organizací, chránící Západ a jeho ideály, která nezabíjela civilisty po Srbsku, Bosně a Hercegovině, v Krajině, na Kosovu a Metohiji, v Iráku, Afghánistánu ... pod heslem dodržování lidských práv, ochrany svobody.

„Prodlouženou rukou“ protisrbské politiky USA a Západu je ICTY, Mezinárodní trestní tribunál pro válečné zločiny v bývalé Jugoslávii v Haagu. Tato jeho role se jednoznačně ukázala během posledních dvou desetiletí, kdy souzeni byli ve veliké většině a podstatně přísněji a okatěji Srbové, něco málo Chorvatů, zcela ojedinělí Muslimové a kosovští Albánci. **Nesrbové také mnohem méně čekali na začátek soudu než Srbové. Zajistili to jednostranné postupy vedoucích prokurátorů ICTY Richarda Goldstona, Louisy Arbourové a Carly del Ponteové a justiční frašky „tribunálu“.**

ICTY byl založen ilegálně, ad hoc (pro tuto příležitost) v červnu 1993, rezolucí Rady bezpečnosti č. 827, která k tomu neměla mandát, protože RB si může vytvořit (kapitola VII Charty OSN) jen vedlejší, přiřazené (subsidiary) orgány a ICTY by měl být zcela nezávislým soudem, na nikom nezávislým, tedy ani ne na RB. Zdroj soudní moci nemůže být nějaká rezoluce, může to být např. mezinárodní smlouva.

Pro práci ICTY se zcela hodí definice ČEKY, jak ji uvedl A. Solženicyn: *„Je to jediný trestní orgán v lidských dějinách, který slučoval v jedněch rukách vyšetřování, zatykáni, výslechy, trestní řízení, soud i provedení rozsudku“.* U ICTY zatím bez poprav. Profesor politických věd Raju Thomas (Univerzita v Milwaukee, USA) řekl: „Vyšetřovatelé, kteří vyšetřují (pro ICTY) válečné zločiny, v podstatě pracují pro žalobu, pro soudní stíhání, hledají pouze důkazy, jak usvědčit, ne jak zprostit obžaloby. Takže se žalobci jeví i jako soudci...“, a dále také: „Vzorem pro Tribunál v Haagu (ICTY) není Norimberk 1946, ale Moskva 1938, procesy pořádané z politických důvodů.“

Když už dojde k válečným událostem, je nutné primárně potrestat ty, kteří uskutečnili agresi – vzhledem k agresi proti SRJ je to NATO a jeho vedení, jeho nejvyšší pání. Je nutné mít tribunál pro válečné zločiny, pro samotné právo, pro odstrašení budoucích násilností, zločinů. Tribunál ale musí být nestranný, jeho zákony se musí vztahovat stejně na všechny, jinak to bude fraška a ne spravedlnost. Ve své knize **„Krev petroleje – Bosna“** (L'Age d'Homme, Lausanne, 1996) francouzský generál Pierre M. Gallois cituje srbského generála Ratka Mladiće, kterého ICTY pronásleduje pro údajné válečné zločiny. – „Sám se dostavím ihned do Haagu, jakmile se tam dostaví američtí generálové, kteří byli ve Vietnamu, a angličtí, kteří byli na Falklandských ostrovech.“

Americký novinář David Binder napsal začátkem roku 1998 (The Washington Post, 31. března), když teroristé Osvobozenického vojska Kosova (UÇK) začali ničit a zabíjet v Kosovu a Metohiji (Kosmet) srbské civily, policisty, úředníky, Romy, prosrbské Albánce:

„Spojené státy, které hrály klíčovou roli při vytvoření Jugoslávie před 80 lety a opakovaně podporovaly její suverenitu až do r. 1991, nyní tvrdí, že zbývající Jugoslávie není už suverénní uvnitř svých vlastních hranic...Tuto změnu sdělila veřejnosti 9. března Madeleine Albrightová, ministryně zahraničí USA, ve svém prohlášení v Londýně ...

Nazvěme to doktrínou Albrightové, shodnou s Brežněvovou doktrínou omezené suverenity...”.

Charles Reese o tom napsal v The Orlando Sentinel (17. března 1998): „Ohledně Kosova by se žádná velmoc neměla dostat do pozice, kdy by byla manipulována menšinou extremistů – ale to právě USA udělaly.“ Britský novinář Simon Jenkins v předtuše kriminální agrese NATO proti SRJ Jugoslávii napsal v The Times (10. června 1998): „Nelze očekávat od Britů, že budou bojovat bok po boku se secesionisty v Kosovu. NATO by se stalo skutečným postrachem, kdyby se tak lehce dalo najmout jakoukoli teroristickou skupinou...”.

Ale NATO tak postupovalo od jara 1999, stalo se žoldnéřem UČK. A při tom zvláštní představitel USA pro Balkán R. Gelbard prohlásil 23. února 1998 na brífinku v Bělehradě v hotelu Hyatt: „Jsme jednoznačně znepokojeni a silně odsuzujeme nepřijatelné násilí vyvolané teroristickou činností prováděnou teroristickými skupinami v Kosovu, obzvláště ze strany UČK, Kosovské osvobozené armády. Je to bezpochyby teroristická skupina. Nepřijmu žádné ospravedlnění...Velmi dobře vím, jak poznat teroristickou skupinu...”.

Ale brzy se ukázala nad UČK ochranná ruka M. Albrightové. Mluvčí Pentagonu MacLenny uvedl 29. června 1998: „Ministr zahraničí určuje speciálním legálním postupem, kdy se nějaká organizace stává ‘teroristickou organizací’. Takové určení nebylo provedeno v případě UČK...” Takže můžete vraždit dle libosti, dokud o vás paní Albrightová neřekne, že jste teroristé. Dobře to vystihl John Hillen v National Review (3. srpen 1998) článkem „Nic nevědoucí“ (Know Nothings), kde kritizuje CIA, že mnohé věci „zaspala“. „Zásadní problém USA je kombinace arogance a neznalosti, která ochromuje schopnost Ameriky ...,” píše ve své práci a nelze než souhlasit.

Nikdo nebyl zcela bez viny za ničení a zabíjení na Kosmetu, příliš mnoho lidí „obou stran“ tam trpělo. Je nutno ale jednoznačně uvést, kdo to ničení a zabíjení a za čí pomoci začal. V žádném případě to nebyli Srbové, Romové, projugoslávští, prosrbsbí Albánci, Goranci (islamizovaní Slované, mluvící srbsky), etničtí Turci.

Jiří Dienstrbier napsal (Právo, 17. června 1999), že „konflikt v Kosovu začal činností UČK, když začala střílet z vesnic a různých úkrytů na jugoslávskou armádu a policii...” Nestranný pozorovatel dění na Kosmetu musí vidět katastrofální úbytek nealbánců na Kosmetu, obzvláště Srbů a ČernoHORCŮ, Romů a lavinovitý vzestup Albánců, musí říct, že kdokoli mluví o etnické čistce Albánců, neví o čem mluví.

Nesmyslně zněla slova „prezidenta“ Ibrahima Rugovy (zemřel 2005), když uprostřed vražd prováděných UČK (jaro 1998) prohlásil: „Žádná UČK neexistuje, vymysleli si ho Srbové, aby ospravedlnili své vojenské akce“. S. Jenkins se vyjádřil o možné agresi NATO: „Nic takového není v Chartě OSN, co by dávalo Britanii a Spojeným státům právo, aby jednostranně zaútočily na Jugoslávii za činnost (udržení bezpečnosti, pořádku), která je v podstatě v její pravomoci, jako státu“ (The Times, 20. ledna 1999).

Carla del Ponteová, protisrbsky vystupující prokurátorka ICTY, vydala po odchodu z Haagu (2007) knihu „Lov; Já a váleční zločinci“ (2008). Kniha vyvolala na Západě šok, v quasi-státě

Kosovo rozhořčení. V Chorvatsku kniha vyšla pod názvem, „Paní Žalobkyně“ (Profil, Záhřeb, 2008). Čtenář nevychází z údivu nad tím, co si Západ a ICTY všechno dovolují a co všechno (včetně vražd, mučení, loupeží) prošlo zatím beztrestně teroristům UČK, které na Západě eufemisticky začali nazývat „secesionisté“ nebo dokonce „bojovníci za svobodu“. Činí tak z neznalosti, za peníze, z jakýchsi zvrácených politických cílů?

V první kapitole knihy ukazuje autorka své zcela povrchní znalosti o dění v Jugoslávii, jak je zřejmě získala z jednostranných západních zdrojů. Pro otázky Kosmetu nejdůležitější je Kapitola XI (Čachrování s Kosovem /Natezanje sa Kosovom/ od 1999 do 2007). Největší šok vyvolaly údaje o tom, že teroristé UČK odvěkli do Albánie řadu (několik set, prý 300) srbských zajatců z Kosmetu v době, kdy právě NATO tuto autonomní provincii Srbska okupovalo a mělo chránit nealbánská etnika. Tam je zabili, vyjmuli některé jejich orgány a prodali je k transplantacím. Vše to zřejmě s vědomím dnešního vedení quasi-státu Kosovo. Hashim Thaci prý na tom vydělal 4 milióny německých marek (švýcarský Tagesanzeiger, 26. září 2008).

Asi o tom věděl i tehdejší nejvyšší představitel OSN na Kosovu Bernard Kouchner, nynější ministr zahraničí Francie, veliký nepřítel Srbů. Rada Evropy pověřila vyšetřováním toho hrůzného zločinu švýcarského senátora Dicka Martyho (P. Lewis, The Guardian, 25. listopadu 2008). Zatím objevili podezřelý dům albánské rodiny Katuci, v osadě Burrel (severně od Tirany), kde se asi vraždění zajatců odehrávalo, pak byla zjištěna v Prištině jakási ilegální plastická chirurgie, kde objevili 74letého občana Izraele, právě po transplantaci ledviny.

Tam zatkli i dva lékaře, Ilira Redžaje (Rexhaje), tajemníka (?) místního Ministerstva zdravotnictví. Interpol nyní pátrá po jakémisi tureckém lékaři Yusufovi Ercin Somnezovi. Pátrání podnítil nález mrtvého 23letého Turka na letišti v Prištině, na jehož těle byla jizva po vyjmutí ledviny... Řada podrobností je ve francouzském měsíčníku Balkans Infos (BI) čís. 139, leden 2009, v článku „Obchod s lidskými orgány Srbů na Kosovu“.

Paní del Ponteová se stala velvyslankyní Švýcarska v Argentině, vláda ji velmi kritizovala za zveřejnění této provokativní knihy, možná pod vlivem ministryně zahraničí, která prý stála za nečekaně rychlým uznáním samostatnosti Kosova Švýcarskem, kde obchodem drogami vládne albánská mafie. Žije v něm kolem 200 000 Albánců, včetně multimilionáře Beghjeta Pacolli, který prý finančně „pomohl“ (údajně 40 miliónů euro), aby novopečený nositel Nobelovy ceny míru Martti Ahtisaari (2008) „zajistil“ samostatnost Kosova. Pařížský Balkans Infos v čísle 137 (listopad 2008) o tom napsal „Skandalózní Nobelova cena“.

Carla del Ponteová nekompromisně udává nekorektní, špinavé chování řady lidí ze Západu v souvislosti se zločiny, za které odpovídá významný velitel UČK na západě Kosmetu, zabiják Ramush Haradinaj (v roce 2004 i „předseda vály“ Kosova, v 2005 osobně odešel do Haagu, odkud ho za nějakou dobu zase propustili do Kosmetu, aby si na svobodě mohl přichystat obranu – tj. ovlivnit a zlikvidovat svědky). Vysoký představitel UNMIK Sören Jessen-Petersen ho uvádí jako osobního přítele, „člověka dynamické schopnosti vést, pevné oddanosti a vizí, který ukázal zralost a důstojnost“. Pro německého generála Klause Reinhardta (velitel KFOR od října 1999 do jara 2000) je zabiják Haradinaj „člověk, kterému upřímně věřím, od kterého

aktivně vyžadují rady, který je politikem mimořádných vlastností...“. Kolem zločince Haradinaje se stále vrtí představitelé Západu, na slavnosti seděl např. mezi britským a americkým velvyslancem (Coha Ditore, 2. září 2006).

Pátého května 2007 začal soud s Ramusem Haradinajem a jeho spoluviníky, kvůli jejich obětem, jejichž těla byla pohozena na „poli smrti“ kolem Radonického jezera, na východ od Dečanů. V úvodu řekla Carla del Ponte (Paní Žalobkyně, str. 291):

„Před vámi jsou tři lidé, obžalovaní za zločiny – hrozné, kruté a násilné zločiny; zločiny vraždy, vyhánění, mučení, znásilňování, únosů, násilného věznění až nejkrutějšího týrání; zločiny, které se staly daleko od lidského zraku, daleko od očí mezinárodních pozorovatelů. Nepochybujte ani trochu, a obžaloba to i dokáže, že tito tři lidé – tento pán války, jeho poručík a jeho vězeňský dozorce – že mají okrvavené ruce...“

Zločinec Ramush Haradinaj byl na jaře 2008 propuštěn, po osvobozujícím rozsudku ICTY, pro nedostatek důkazů. Většina jeho svědků totiž zemřela, zahynula, zmizela, zřekla se výpovědi. Tak ho nebylo vlastně za co odsoudit.

Prokurátorka popisuje utrpení, vraždy a mizení svědků proti různým zločincům z UČK, jejichž zločiny svědkové (nejednou členové UČK) viděli na vlastní oči. Daut Haradinaje, bratra Ramuse, obžalovali, že v 1999 se svými lidmi zabil čtyři Albánci. Jeden ze svědků, bývalý důstojník UČK Tahir Zemaj, byl zavražděn střelbou z auta v Peči, spolu se svým synem a synovcem. Dva další svědky obžaloby, Sadika Usaje a Ilira Selimaje také zavraždili (dle zprávy Ministerstva zahraničí USA o stavu lidských práv za rok 2003). Dále zabili dva policisty, vyšetřující Zemajovu vraždu. Před smrtí Zemaj prý prohlásil, že bude-li zabit, bude to mít na svědomí Ramush Haradinaj a ještě někdo ... Daut Haradinaj nebyl odsouzen.

Kniha popisuje hrozby různým svědkům, kolik jich zavraždili, např. při soudu se členy UČK Fatmirem Limajem (stal se členem parlamentu Kosova), Haradinem Balou a Isakem Musliu. Byli souzeni koncem července 1998 za únos 35 Srbů a Albánců (zřejmě loajálních Srbsku), jejich nelidské věznění a mučení. Čtrnáct uvězněných bylo popraveno ve vězení (sklep, stáj), dalších 10 v blízkých horách, při ústupu UČK před postupující armádou ... A tak 13. listopadu 2005 ICTY osvobodilo Fatmira Limaje a Isaka Musliu, svědkové prý uvedli nestejná svědectví. Vzhledem k uplynulým 7 letům si svědkové přesně nepamatovali, co se všechno přihodilo. Jen (asi méně významný) obžalovaný Haradin Bala byl odsouzen za mučení, vraždu, surové zacházení ...

Jedenáctou kapitolu knihy del Ponteové by si měli přečíst ti, kteří na Západě i u nás tolik vyžadovali uznání quasi-státu Kosovo, vedeného muži, jejichž zločiny plní stránky obžaloby ICTY. Pro ministry Schwarzenberga a Vondru by to mělo být povinné čtení na noc.

Koncem února 2009 ICTY zase ukázal, že je soudní fraška, když předsedající skotský soudce Ian Bonomy vynesl rozsudek nad šesti významnými srbskými představiteli, dvěma civily, čtyřmi generály. Bývalý prezident Srbska M. Milutinović byl osvobozen, podpředseda vlády SRJ N. Sainović dostal 22 let, podobně i velitel 3. kosovské armády generál N. Pavković a

velitel policie na Kosovu generál S. Lukić. Generálové D. Ojdanić a V. Lazarević dostali „jen“ 15 let.

Hlavní vina byla údajně v tom, že chystali etnickou čistku 700 – 800 000 Albánců z Kosmetu, dále vraždy a pronásledování, prý přemísťování mrtvol do masových hrobů v Srbsku, atd. Odsouzení byli vězněni, než začal soud, až 5 roků. Do Haagu přišli dobrovolně. Odpovědný velitel v Srebrenici (zničení cca 100 srbských vesnic východní Bosny, přes 1 000 mrtvých Srbů) Nasir Orić byl odsouzen na 2 (!) roky, velitel bosensko – muslimské armády Rasim Delić, jehož mudžahedínové zajatce stínali, dostal 3 roky. Generál T. Blaškić, Chorvat (vražda 100 muslimských civilů v Ahmići), odsouzený na 45 let, byl propuštěn po 7 letech.

Na Kosmetu teroristé začali válku, ale masový útěk do Albánie, Makedonie, Černé Hory i Srbska začal až s bombardováním NATO, které plošně zabíjelo Albánce, Romy, Srby. V akci bylo denně až 800 bombardérů.

K útěku, jako propagandě, nutilo samotné UČK letáky, domluvami i násilím. A v Albánii i Makedonii čekaly západní TV štáby. Plakaly vždy jen Albánky, ne Romky a Srbky. V dubnu 1999 navštívil SRJ Američan J. Sexton, ze Sněmovny reprezentantů a hodnotil situaci takto: „Nelze pochybovat, že bombardování NATO v Kosovu a celém Srbsku ovlivnila, asi i rozhodným způsobem, vznik proudu uprchlíků, ne pouze Albánců, ale i mnoha druhých národností ... Američané nemají pravý obraz o činnosti NATO v Jugoslávii...“

Západ byl ale zaplaven výmysly o stotisících nezvěstných a zřejmě mrtvých (feared dead) Albánců. Prezident Clinton 25. června 1999 tvrdil: **„Kosovo je poseto desetitisíci mrtvých Albánců“**. David Scheffer, „putující“ americký velvyslanec (ambassador at large) pro válečné zločiny v květnu 1999 uváděl 225 000 nezvěstných Albánců, mužů od 14 do 59 let, zřejmě mrtvých. OSN uváděla původně 44 000 mrtvých (Albánců), pak 22 000, nakonec 11 000, pak zastavila své dezinformace.

Jak je smutné mluvit takto o mrtvých, zbytečně zabitých, často s příšerným odchodem na onen svět.

Realita byla ale jiná. Maggie Farley napsala, že bylo do listopadu 1999 nalezeno (vykopáno) na Kosovu 2 108 těl Albánců, Romů, Srbů (Los Angeles Times, 11. listopadu 1999). Ve stejném deníku napsal Alex Cockburn 29. října 1999 „Kde jsou důkazy o genocidě Albánců?“. D. Pearl (později zabitý v Pákistánu teroristy) a R. Block napsali pozoruhodný článek „Válka v Kosovu byla krutá, rozhořčená, brutální – nebyla to ale genocida“ ... „Pověsti o masových ukrutnostech vznikaly a byly šířeny často bez dostatečných důkazů ... Žádné mrtvoly v šachtách dolu“ (Wall Street Journal, 31. prosince 1999).

Kdy se po světě objeví tučné titulky o tragických událostech na Kosmetu, ve kterých se budou rozebírat vraždy, mučení, znásilňování, vyhánění nealbánských etnik, Srbsku a Jugoslávii loajálních Albánců, včetně olupování vyhnaných Srbů, Romů, Černohorců, vyloupené a zničené starobylé pravoslavné kláštery a chrámy (kolem 150), masakr srbských gymnazistů v Peći 14. prosince 1998, atd.

Kdy bude soud s těmi, kteří nařídili a veleli agresi NATO? Kdy stane před soudem Javier Solana, válečný zločinec, který jako generální tajemník NATO zahájil agresi, „zmáčkl knoflík“, 24. března 1999? Kdo zaplatí za škody následkem NATO agrese řádově kolem 50 miliard dolarů? Kdo odškodní zmrzačené a rodiny zabitých?

Velkou lež odhalila i skupina španělských soudních lékařů, která měla pitvat mrtvé (zabitě) Albánce v zóně města Istok na severu Kosova. Tvrdili jim, že to bude alespoň 2 000 mrtvých, ale bylo jich na štěstí „jen“ 187 (Pablo Ortaz et al., El Pais „Zločiny války – ano, Genocida – ne“. „Očitý svědek“, Albánec, viděl, jak Srbové naházeli 700 mrtvých Albánců do šachet kosovského velkodolu Trepča. Zpráva obletěla svět, přijalo ji i NATO. Nicméně mluvčí ICTY Kelly Moorová hlásila 12. října 1999, že v šachtách nebylo nic nalezeno.

Po tomto zlém obraze z Kosmetu, o ICTY, který jen trochu odhaluje špinavou realitu o dění na Balkáně, o NATO, o Západu vůbec, se objevuje obraz charismatického nového prezidenta USA Baracka Obamy. Podaří se mu alespoň trochu smýt špínu posledních 15 – 20 let zahraniční politiky USA a Západu?

Začátek není zrovna nejlepší, když si za ministryni zahraničí vybral Hillary Clintonovou, známou svým tlakem na manžela, prezidenta Clintona, aby Srbsko bombardoval. M. Albrightová byla jejím vzorem (pravicový americký intelektuál T. Fleming ji nazval „balkánskou řeznicí“). I arogantní nepřítel Srbů Richard Holbrooke je stále v činnosti. Byl dokonce původně uváděn jako možný šéf State Departmentu. Viceprezident USA Joe Biden patřil mezi významné členy proalbánského lobby, spolu se senátory J. Liebermanem a již zemřelým T. Lantosem.

Profesor práva (univerzita v Torontu) M. Mandel vydal 12. dubna 1999 pro výbor k zastavení účasti Kanady ve válce proti Jugoslávii prohlášení o čtyřech zločinech NATO:

(1) zločin proti lidskosti – ničující zbabělé letecké útoky NATO udělaly tragickou situaci mnohem horší,

(2) zločin proti mezinárodnímu právu a Chartě OSN,

(3) zločin proti historii – má za následek „cynickou a revizionistickou interpretaci pojmu holocaust a degradaci pojmu genocida k ospravedlnění agrese ... Já toto jako Žid (říká profesor) vnímám obzvlášť intenzivně. Jak může vůbec někdo vážně přirovnávat Srby k nacistům!

(4) zločin proti pravdě – „Já zde mluvím o vás, média, která zveřejňujete každou od samotného NATO připravenou povídačku jako pravdu, abyste ‘vyrobila’ souhlas k agresi. Dosud jste se projevovala tak, že jste jen o trochu víc než ruka propagandy Pentagonu.“

Bývalý generální prokurátor (Attorney General) USA Ramsey Clark, po návštěvě bombardované SRJ prohlásil: „NATO je největší nebezpečí pro svět. Největší vinu za činnost

NATO nesou Spojené státy, kterým nejvíce pomáhají bývalé koloniální mocnosti, „zvyklé pacifikovat své kolonie“ (Anglie, Belgie, Francie, Holandsko, aj.). Pošlapává se mezinárodní právo, NATO by se mělo hned zakázat. NATO pod výmluvou humanitární pomoci posílá své vojsko po světě. Je to statečný boj hrdé Jugoslávie, kterou chtějí zničit, odtrhnout Kosovo...”

V New Yorku zasedal 10. června 2000 Mezinárodní tribunál pro válečné zločiny spáchané Spojenými státy a NATO proti lidu Jugoslávie, jemuž předsedal právě R. Clark. Bylo uvedeno 19 hlavních obvinění proti vůdcům NATO (Albrightová, Blair, Clinton, Chirac, Schröder atd.), např. rozkouskování Jugoslávie, zničení mírotvorné role OSN, použití NATO k vojenské agresi a okupaci nepoddajných chudých zemí, zabíjení bezbranného obyvatelstva, použití ochuzeného uranu, vedení války proti životnímu prostředí, ničení majetků po celé Jugoslávii, zřizování nezákonného tribunálu ICTY, zneužití médií

Americký vědec J.G.Ingall vydal v listopadu 1999 text **Mezinárodní zákon a darebácká supervelmoc**, kde uvedl 9 mezinárodních konvencí, které NATO agresí proti Jugoslávii porušilo.

Je na čase, aby se pro agresi proti SRJ dostalo NATO před mezinárodní soud. Lhůta pro spravedlnost nevypršela.

Zdroj: Res Publica